

LENINA KĀROGS

LATVIJAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS UN
PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKKRAKSTS

IZNAK KOPŠ
1950. GADA 29. MARTA
Nr. 58 (5752)
19.
MAIJS
CETURTDIENA,
1988. GADS
Maksā 3 kap.

Jaunajiem ļeņiniešiem

Jau 65 gadus mūsu Dzimtenes pakalnos liešmo pionieru
ugunskuri.

Saja laika posmā pionieri ir bijuši aktīvi Komunistiskās par-
tijas un komjaunatnes palīgi. Pionieru organizācija — tā ir Vis-
savienības Ļeņina Komunistiskās Jaunatnes Savienības maīna un
rezerve. Pirmo organizatoriskā darba skolu tajā iziet miljoniem
padomju bērnu.

Tagad, kad visā mūsu valstī notiek lielas pārmaiņas, uzkrāj
spēkus paātrinājuma stratēģija, jauno ļeņiniešu organizācija arī
iegājusi pārkārtošanās periodā.

Sirsniģi sveicam visus rajona pionierus, pionieru darba vete-
rānus, vecākos pionieru vadītājus (Vissavienības) V. I. Ļeņina
pionieru organizācijas nodibināšanas 65. gadadienā.

Vēlam visiem rajona pionieriem, pionieru pulciņiem un vien-
bām glabāt skaistas pionieru darba tradīcijas. Savu uzticību Ko-
munistiskajai partijai, komjaunatnei un padomju valdībai aplieci-
niet ar teicamām sekmēm, priekšzīmīgu uzvedību un aktīvu darbu
pionieru vienībās.

LLKJS PREIĻU RAJONA KOMITEJA
VISSAVIENĪBAS V. I. ĻEŅINA PIONIERU ORGANIZA-
CIJAS PREIĻU RAJONA PADOME

19. maijs — Vissavienības V. I. Ļeņina pionieru organizācijas nodibināšanas 65. gadadiena

Rudzētu vidusskolas 5. klases pionieres Rudīte Viļuma, Larisa Isajeva un Lilita Gribonika ga-
tavo sienas avīzes numuru, kas veltīts jauno ļeņiniešu svētku dienai.

J. SILICKA foto

Pie draugiem Igaunijā

6. un 7. maijā Padomju Igaunijā, Hēdemēstes vidusskolā pul-
cējās skolēni no Ukrainas, Lie-
tuvas un Latvijas, lai kopīgi
piedalītos draudzības festivālā.
Viņu vidū bija arī Preiļu 1.
vidusskolas 5. klašu dejotāji.

Hēdemēstes vidusskola atro-
das netālu no jūras, Pērnavas
rajona Hēdemēstes ciemā, tikai
dažus kilometrus no Padomju
Latvijas robežas. Seit mūs sa-
gaidīja vesels pulks priecīgu
skolēnu gan tepat no Igaunijas,
gan no Lietuvas, gan — no sau-
lainās Krimas.

Viesmīļie igauņu skolēni
(ziemā viņi bija mūsu viesi)
mūs iepazīstināja ar savu skolu.
Skolas dārzā festivāla dalībnie-
ki kopā iestādīja draudzības ko-
ciņu. Viens preiļiešu stādītais
koks te kuplo jau no iepriekšējā
festivāla.

Sekoja Uzvaras dienai veltīts
masu skrējienis, kurā ikviens va-
rēja piedalīties. Katrs skrējiena
dalībnieks saņēma diplomu un
piemiņas nozīmīti.

Svētku koncertā katrs rādīja,
ko māc: dziedāja, dejoja. Uzstā-

jās arī mūsu dejotāji. Viņu iz-
pildītajām latviešu tautas dejām
sekoja ilgi aplausi.

Hēdemēstes skolēni bija parū-
pējušies arī par atpūtas vakaru.
Diskotēkā daudzi skolēni guva
vēstulu draugus. Skolas bārā
viņi varēja iemalkot kokteili,
nobraudīt saldējumu.

Otrajā dienā mūs gaidīja in-
teresanta ekskursija pa Pērnavu.
Pabijām pie izcilās igauņu dzei-
niece Līdijas Koidulas piemi-
nēkļa, apmeklējām vēstures un
arhitektūras pieminekļus.

Mums bija izdevība apceļot
Pērnavu kopā ar lietuviešu sko-
lēniem (arī viņi ziemā bija mū-
su viesi). Atpakaļceļā autobusā
kopā dziedājām dziesmas, ap-
mainījāmies stāstiem par skolu.
Atgriežoties Hēdemēstē, katrs
festivāla dalībnieks saņēma piemi-
ņas velti — exlibri ar Hēde-
mēstes vidusskolas attēlu.

Nevienam negribējās šķirties
no viesmīļajiem draugiem.

RAIVO KOĶIS,

Preiļu 1. vidusskolas 5. b
klases skolnieks

„Visu gadu dziesmas krāju“

Vai ciemā nevarētu ieviest
jaunu tradīciju, proti, vietē-
jās skolas skolēnu ikgadēju
koncertu klubā? Pērņ šāda
doma radās ciema kultūras
darbiniekiem. Tas varētu būt
pārskata koncerts, noslēdzot
mācību gadu. Tā tapa sarīko-
jums «Visu gadu dziesmas
krāju», kā arī skolēnu rok-
darbu un zīmējumu izstādes.

Otro reizi uz šādu pasākumu
afišas aicināja šogad 9. maijā.
Jaunā tradīcija sakņojas.
Sarīkojuma ievadā klātesošos
Uzvaras svētkos sveica Jersikas
astongadīgās skolas skolotāja
N. Stivriške. Ar svētku kartēm
un krāšņiem ziediem kara vete-

rānus sumināja ciema padomes
izpildkomitejas priekšsēdētājs
E. Kurpnieks.

Tad vērās skatuves priekš-
kars. Dziesmas mijās ar dejām,
izjusti skanēja dzeja, skečos
dzirkstīja humors... Plašā kon-
certa sagatavošanā daudz pūļu
un izdomas bija ieguldījušas
skolotājas L. Silasproģe, S. Kur-
sīte, I. Karpenko, M. Leonova,
I. Jaunušāne, E. Valtere un B.
Skapare.

Miļš paldies Jersikas skolas
skolēniem un skolotājiem par
koncertu! Uz redzēšanos nākam-
pavasari!

M. VAIVODE,
Jersikas ciema kluba vadītāja

Sēja — 88

SOCIALISTISKAS
SACENSĪBAS REZULTĀTI
PAVASARA SEJA
(no 9. maija līdz 16. maijam)

Vieta un saimniecība	Iesēts (procentos)
1. «Dubna»	34
2. «Zelta vārpa»	33
3. Aglonas p. s.	30
4. Suvorova	30
5. «Dzintars»	30
6. «Vārkava»	24
7. Kirova	24
8. Ļeņina	22
9. K. Marksa	21
10. Rušonas p. s.	21
11. Rudzātu p. s.	20
12. Raiņa	19
13. «Nākotne»	19
14. «Silukalns»	18
15. M. Gorkija	15
16. Oškalna	14
17. «Sarkanā ausma»	8
18. «Krasnij Oktjabrj»	6
19. «Rīts»	6

Dzeržinska kolhozs pavasara
sēju jau pabeidzis.

Pirmizrāde — Aglonas internātskolā

P. Putniņa lugas «Es sa-
vos zābakos» pirmizrādi or-
ganizējam Aglonas internāt-
skolas audzēkņiem.

Bijām nolēmuši iegūtos li-
dzeklus pārskaitīt V. I. Ļeņina
Bērnu fondā, bet tad radās ide-
ja, ka internātskolas audzēkņiem
spēsīm dot vairāk, tiekoties ar
viņiem un parādot izrādi. Cen-
tāmies iepriecināt bērnus. Mēģi-
nājam arī kontaktēties ar skolē-
niem turpat skolas gaitēpos. Ļo-

ti aizkustināja vizbulišu pušķīši
izrādes beigās. Jūtām, ka esam
gaidīti.

Proļam braucot, bija ganda-
rījuma izjūta kā pēc labi pada-
rīta darba. Dziļas pārdomas vi-
sos izraisīja kāds neatlaidīgs
zēns, kurš lielu gabalu pavadīja
autobusu, negribēdams no mums
šķirties vēl kādu mirkli. Izju-
tām divinas skumjas.

Pēc pirmizrādes paši pavērtē-
jam sevi arī: kas izdevās, pie
kā vēl jāpēstrādā, lai 25. maijā

izrādē Preiļu kultūras namā mēs
labāk varētu atklāt lugas rak-
sturu un nodot to pēc iespējas
labāku gan skatītāju, gan paša
autora Paula Putniņa vērtēša-
nai. Nākamajā izrādē iegūtos
līdzekļus nolēmām pārskaitīt
Daugavas fondā. Tas būs mūsu
nelielais devums savas tautas
kultūras vērtību saglabāšanā.

A. MICĀNE,
Preiļu 1. vidusskolas 10. b
klases skolniece, dramatiskā
kollektīva dalībniece

Apbalvoti ar medaļu „Darba veterāns“

Latvijas PSR Augstākās Padomes Prezidijs pieņēmis
dekrētu par apbalvošanu ar medaļu «Darba veterāns».

Preiļu rajonā ar medaļu «Darba veterāns» apbalvoti:

KOLHOZA «DUBNA» kolhoznieki Genovefa Brakovska, Olga
Brakovska, Voiceks Dzenis, Antons Znotiņš, Vladislavs Kļavīn-
skis, Jāzeps Lazdāns, Leontīna Puncule, Andrejs Spūlis, Jāzeps
Spūlis, Sīmanis Čejrāns;

PREIĻU PATERĒTAJU BIEDRĪBU SAVIENĪBAS veikala
vadītāja Anna Gribuste, vecākās pārdevējas Lūcija Ivanova un
Taisija Lukjanska, precīzine Anastasija Pauniņa, vecākās grāmat-
vedes Jelena Piskunova un Eleonora Randare, pārdevēja Anna
Runža, vecākās grāmatvedes Miropija Senkova un Monefa Ska-
rina, vecākā pārdevēja Anastasija Sondore, veikala vadītāja
Vanda Stikāne, pārdevēja Irēna Uķina, veikala vadītāja Marija
Upeniece, pārdevēja Terēzija Utināne, veikala vadītāja Ksenija
Finogejeva, pārdevēja Antonija Ejsaka;

REPUBLIKANISKA PROJEKTESANAS UN MAJBOVES
TRESTA galdnieks Ivans Andrejevs, elektro un gāzes metinātājs
Vasilijs Bogdanovs, noliktavas vadītāja Natālija Vilkāja, opera-
tore Jūlija Daugaviete, meistare Nellija Dolņikova, strādnieki
Vladimirs Marčenko, Romualds Paukšts, Viktors Rōmašenoks,
Jānis Utnāns un Kazimirs Čerņavskis, kontroliere Vilhelmine
Suseļa, mašīnists Ivans Tišins, kontroliere Genovefa Ušacka un
grāmatvede-kasiere Nina Haritonova.

Mūsu novadnieki

Antons LURIŅŠ

Antons Luriņš — ievērojams revolucionārās kustības, partijas, padomju un saimnieciskais darbinieks, Sociālistiskā Darba Varonis. Viņam bija lieli nopelni cīņā par padomju varas atjaunošanu Latvijā, padomju varas noorganizēšanu un nostiprināšanu 1940. — 1941. gadā ne vien Preiļu novadā, bet visā Daugavpils apriņķī. Atbildīgs partijas un padomju valdības uzdevumus viņš veica Lielā Tēvijas kara gados, deva nozīmīgu ieguldījumu dzīves atjaunošanā pēckara periodā un sociālistiskās lauksaimniecības un rūpniecības attīstībā republikā turpmākajos gados.

A. Luriņš cēlies no «dumpīgās», sociālo taisnīgumu meklējošas dzimtas. Atcerēsimies (par viņu jau bija rakstīts rajona laikrakstā), viņa tēva brālis Boloslav Luriņš no Preiļu pagasta Orišiem (tagad Saunas ciema Smeiteri) kā Preiļu pagasta zemnieku delegāts 1917. gadā brauca pie V. I. Leņina, lai panāktu nelikumīgo, nepamatoto revizīciju atcelšanu Preiļu pagasta zemniekiem.

A. Luriņa vectēvam Pāvelam ģimene Orišos bija liela, bet zemes maz, tādēļ visi ģimenes locekļi darbu un maizi uz vietas nevarēja atrast. Tāpēc A. Luriņa tēvs, arī Antons, 20. gs. sākumā nopirka saimniecību Vārkavas pagastā (tagad ciema) Vēverovkā, kur 1911. gada 31. jūlijā kā astotais bērns ģimenē saules gaismu ieraudzīja arī Antons.

Bērniņu un skolas gadus A. Luriņš pavadīja tēva mājās — ziemās mācījās Zaķišu sešu klašu pamatskolā, bet vasarās ganīja lopus un palīdzēja vecākiem arī citos darbos.

1926. gadā A. Luriņš pabeidza Zaķišu pamatskolu. Sajā laikā A. Luriņš sāka cītīgi apmeklēt tautas sapulces, kuras organizēja Latvijas sociāldemokrātiskās strādnieku partijas Latgales organizācijas ievērojamais darbinieks Konstantīns Mežulis. Te A. Luriņš pirmoreiz sāka iepazīties ar komunisma idejām.

No 1926. līdz 1927. gadam A. Luriņš mācījās Daugavpils 1. vidusskolā. Lai nopelnītu līdzekļus iztikai, pa vakariem viņš strādāja uz dzelzceļa par krāvēju.

1927. gadā A. Luriņš iestājās Rēzeknes Valsts komercskolā, bet 1928. gadā pārgāja uz Daugavpili, kur pa dienu strādāja — sākumā par praktikanu Daugavpils muitā, vēlāk — par kurjeru Latvijas bankas Daugavpils nodaļā, bet pa vakariem mācījās (līdz 1932. gadam) Daugavpils latviešu biedrības komercskolā pieaugušajiem.

1930. gada rudenī A. Luriņš iepazīs ar revolucionāru Svirki, kurš viņu ievēlēja revolucionāro cīnītāju pulkā. A. Luriņš iekļāvās Daugavpils nelegālajā komunistiskajā organizācijā un veica partijas propagandista pienākumus Daugavpilī un Alzkalnes pagastā.

1932. gada maijā A. Luriņš tika apcietināts un par nelegālo komunistisko

darbību tā paša gada 22. maijā notiesāts uz četriem gadiem cietumā (Daugavpilī), bet pēc apelācijas tiesu palāta pierādījumu trūkuma dēļ 1933. gada 10. februārī tika atļauts un no cietuma atbrīvots. A. Luriņš pārcēlās uz Rīgu, kur strādāja dažādus gadījuma darbus.

1933. gada septembrī A. Luriņš tika iesaukts karadienestā, dienēja 3. Jelgavas kājnieku pulkā Jelgavā. Arī šeit viņš nodibināja sakarus ar nelegālo komunistisko organizāciju. Pēc fašistiskā apvērsuma 1934. gadā kā politiski neuzticams tika pārcelts uz darba (soda) rotu. Pēc karadienesta izbeigšanās, t. i., no 1934. gada septembra līdz 1940. gada jūnijam A. Luriņš dzīvoja Rīgā un strādāja dažādus gadījuma darbus — kokzāģētavās, uz būvēm, par krāvēju ostā un citur, jo sodamības dēļ pastāvīgu darbu atrast neizdevās.

1940. gada jūlijā A. Luriņš kā LK(b)P CK pilnvarotais tika nosūtīts uz Preiļiem, kur strādāja par LK(b)P Preiļu rajona komitejas otro sekretāru un veica lielu darbu padomju varas noorganizēšanā Preiļos, Preiļu, Vārkavas un Alzkalnes pagastos.

1940. gada 1. oktobrī A. Luriņš tika iecelts par Daugavpils apriņķa vecāko, bet 1940. gada decembrī (ar apriņķu izpildkomiteju noorganizēšanas dienu) viņš kļuva par Daugavpils apriņķa izpildkomitejas priekšsēdētāju. (Sajā amatā strādāja līdz 1941. gada jūnijam.)

Lielā Tēvijas kara sākumā A. Luriņš evakuējās uz Gorkiju un kopš 1941. gada augusta strādāja par Latvijas PSR Tautas Komisāru Padomes un LK(b)P CK pilnvarotā vietnieku evakuēto lietās Gorkijas apgabala, bet no tā paša gada decembra — tādā pašā darbā Vidusāzijā (Taškentā).

1942. gada martā A. Luriņš tika pārcelts uz Maskavu, kur izpildīja Latvijas PSR Tautas Komisāru Padomes atsevišķus uzdevumus.

No 1943. gada maija līdz oktobrim A. Luriņš mācījās partijas un padomju darbinieku kursos Kirovā. 1943. gada oktobrī LK(b)P CK A. Luriņu Daugavpils apriņķa operatīvās grupas sastāvā nosūtīja uz Toropas staciju, bet 1944. gada jūnijā uzdeva sākt darbu Latvijas PSR atbrīvotajā teritorijā.

1944. gada jūlijā A. Luriņš ieradās Daugavpilī un strādāja par Daugavpils apriņķa izpildkomitejas priekšsēdētāju līdz 1946. gada oktobrim. 1946. gada oktobrī A. Luriņu LK(b)P CK nosūtīja mācīties VK(b)P CK Augstākajā partijas skolā Maskavā, kur viņš mācījās līdz 1949. gada jūlijam. Pēc skolas beigšanas A. Luriņš no 1949. gada septembra līdz 1952. gada aprīlim strādāja par Latvijas PSR lauksaimniecības ministra vietnieku.

Pēc republikas apgabalu noorganizēšanas A. Luriņš tika iecelts par Daugav-

Antons Luriņš 1958. gadā.

Apakšējā attēlā: Daugavpils apriņķa operatīvās grupas locekļi pie Starajā Toropas 1944. gadā. No kreisās — Antons Luriņš, Ansis Kalniņš un Mihails Škrabo. AUTORA fotoreprodukcijas

ta eksperimentālās bioķīmisko preparātu rūpnīcas direktors.

Divas reizes A. Luriņš tika ievēlēts par PSRS Augstākās Padomes deputātu (1941. un 1946. gadā) un vienu reizi (1959. gadā) — par deputātu Latvijas PSR Augstākajā Padomē. 1946. gadā viņš tika ievēlēts arī par locekli PSRS Augstākās Padomes Tautību Padomes Likumdošanas ierosinājumu komisijā. No 1953. līdz 1960. gadam A. Luriņš bija LKP CK locekļa kandidāts un loceklis.

pils apgabala izpildkomitejas priekšsēdētāju. Sajā amatā viņš strādāja no 1952. gada aprīļa līdz 1953. gada maijam (līdz apgabalu likvidēšanai), bet pēc tam strādāja Latvijas PSR Ministru Padomē par pārvaldes priekšnieku.

No 1954. gada aprīļa līdz 1955. gada maijam A. Luriņš strādāja par Latvijas PSR zivju rūpniecības ministra vietnieku kadru lietās, no 1955. gada maija līdz 1958. gada februārim — par LKP Bauskas rajona komitejas pirmo sekretāru, bet pēc tam bija LKP CK lauksaimniecības nodaļas vadītājs — līdz 1960. gada 2. martam.

No 1960. gada jūnija līdz aizīšanās pensijā (1981. gada februārī) A. Luriņš bija Latvijas PSR Zinātņu akadēmijas A. Kirhenšteina Mikrobioloģijas institū-

Lai kur partija sūtīja A. Luriņu, lai kādus pienākumus viņam uzticēja, viņš visu veica godīgi, pašaiļiedzīgi, ar pilsonisku drosmi un partijisku atbildību.

Dzimtene augstu novērtējusi A. Luriņa darbu. Viņš apbalvots ar Tēvijas kara I pakāpes ordeni (1945), diviem Darba Sarkanā Karoga ordeniem (1946, 1950) un daudzām medaļām. 1958. gadā A. Luriņam piešķirts Sociālistiskā Darba Varona nosaukums, pasniedzot Leņina ordeni un zelta medaļu «Sīrpis un āmurs».

A. Luriņš miris 1983. gada 5. oktobrī un apbedīts I Meža kapos Rīgā.

A. ANSĀKS

Lasītājs kritizē, ierosina, lūdz paskaidrot

Bērnu veselībai

Rakstu, atsaucoties uz 26. janvārī publicēto materiālu «Galvenais — bērnu veselībai», par to, ka Preiļu 1. vidusskolā ir slikti mācību apstākļi, mēs, vecāki, uztraucāmies jau sen. Bet — zīnot, ka skolotāji bija pret to, lai skolā, kur jau tā ir šauri, ievietotu arī sešgadīgos bērnus, gribas jautāt medikļiem: kāpēc trauksme netika celta agrāk?

Republikā daudzās vietās sešgadīgo bērnu pirmās klases atstāja bērnudārzos. Kāpēc tā nevarēja būt arī Preiļos? Protams, pilsētas bērnudārzos ir izdevīgi, ka atbrīvojās telpas. Vai pilsētas vadībai, tautas izglītības nodaļai tomēr nevajadzētu enerģiskāk rīkoties, lai atrastu tādu problēmas risinājumu, kas nekaitētu bērnu veselībai?

Vispirms — vajadzīgs jauns bērnudārzs. Kad tiks uzcelts siera rūpnīcas bērnudārzs? To bija paredzēts celt kopā ar peldbaseinu, iespējams, ka tas ir tikai baumas. taču dzird runājam, ka peldbaseina bērnudār-

zam nebūšot. Peldbaseins bērnudārzā — tā taču ir pati lieliskākā vieta bērnu norūdišanai.

Bērniem normāli jānodarbojas ar fizikultūru. Bet cik ilgi vēl būs jāgaida sporta zāles celtniecība Preiļu 1. vidusskolā? Galu galā arī pašai skolai būtu nepieciešama piebūve — ar mācību un atpūtas telpām sešgadīgajiem bērniem.

Un visbeidzot: arī vecāki ir sašutuši, ka tika likvidēti vecā parauga slīpie skolas soli. Vai šo iautājumu nevajadzētu pārdarīt Izglītības ministrijai un ražotājiem — kāpēc visiem šiem cilvēkiem ir vienaldzīga mūsu bērnu veselība?

Ar cieņu L. PASTARE

Vēlreiz par būvmateriāliem

Ne tikai es, bet daudzi ir sašutuši par kārtību, kāda valda mūsu rajonā sakarā ar būvmateriālu iegādi. Reiz jūsu laikrakstā jau bija raksts par šo tematu. Bet nekas nav mainījies.

Lai iegādātos būvmateriālus, ir jānostaigā garš ceļš ar papīriem rokās, sākot no ciema padomes priekšsēdētāja un beidzot

ar celtniecības inženieri b. Niki-tinu. Piemēram, cilvēks, kurš vēlas nopirkt kļēģelus, lai izremontētu krāsni, ir spiests nostāģēt divas dienas, lai sadabūtu vajadzīgos papīrus. Kāpēc nevienā citā rajonā nav tāda birokrātisma?

Mēs daudz runājam un spriežam par celtniecības paplašināšanu laukos. Bet pēc būvmateriāliem tiem, kas grib būvēt, jābrauc uz citu rajonu, kas, starp citu, neizmaksā lēti.

Kā jau minēju, tās nav tikai manas domas. Arī citi nav apmierināti ar šādu stāvokli. Liekas, pašreizējai «kārtībai» būtu laiks darīt galu.

J. ZNOTIŅS

Kolhoza «Nākotne»

Laika jautājums

Mūsu lasītājs A. Vanags no kolhoza «Dzintars» lūdz noskaidrot jautājumu par autobusu pieturas izveidošanas iespēju pie dzelzceļa pārbrauktuves Līvānos. Motivējums: autobusi reizēm noka-vējas, un no autoostas ne vienmēr var pagūt uz vilcīe-

ni. Ar līdzīgu lūgumu redakcija ir griezušies arī citi rajona iedzīvotāji, kuri izmanto dzelzceļa satiksmi.

Vēstuli nosūtījam uz Jēkabpils autobusu parku. Atbildot uz to, parka direktors A. Makarovs raksta:

«Ierīkot autobusu pieturu Līvānos, Komjaunatnes leļā nav iespējams, jo šajā vietā ir krustojums ar Fabrikas ielu. Ielas braucamā daļa šeit ir šaura, nav trotuāru, un tas apdraud gājēju un transporta līdzekļu kustības drošību.»

Bet — vai tikai ietves trūkuma dēļ nav iespējams ierīkot pieturu? Savs viedoklis ir arī valsts autoinspekcijai. Autobusu pieturu var ierīkot tikai līdz dzelzceļa pārbrauktuvei. Sajā gadījumā attālums līdz dzelzceļa stacijai gan no Fabrikas ielas, gan no autoostas būs gandrīz vienāds. Taču radies papildus briesmas satiksmes drošībai, rašaizeriem masveidā pārejot dzelzceļa pārbrauktuvi.

Arguments pamatots. Bet — kā tomēr atrisināt problēmu? Visdrīzāk — uzceļot jaunu autoostu. Darbs jau sācies: Jēkabpils autobusu parks izstrādā projekta un tāmes dokumentāciju jaunas autoostas celtniecībai

netālu no dzelzceļa stacijas. Tātad: sasāpējušās problēmas atrisinājums ir laika jautājums.

Kam izdevīgas liekās rūpes?

«Man mājās sabojājās televizors. Centos to salabot, bet bez rezultātiem. Vai iegādāties jaunu aparātu? Bet kur likt veco? Protams — jānodod veikalā. Tā dara visi. Tomēr Līvānu sadzīves tehnikas veikalā man par lielu izbrīnu atbildēja, ka šeit vecos televizorus nepņem, ka tie jāved vai nu uz Preiļiem, vai Jēkabpili. Tas nozīmē, ka man, gados jau vecam cilvēkam, vajag pašam meklēt transportu, palīgu un apmaksāt šos pakalpojumus no savas kabatas. Tas man nav izdevīgi!»

Šis vēstules autors nevēlējās, lai nosauktu viņa uzvārdu, kaut gan ir vēstuli parakstījis. Taču viņa izvirzītais jautājums ir aktuāls, jo tas uztrauc daudzus līvāniešus. Ceram, ka patērētāju biedrība sniegs redakcijai izsmeļošu atbildi, bet mēs savukārt informēsim lasītājus.

